

29.3. 47

Fra N. S.

116386

Jeg vil skrive og be dig om du ikke på en eller annen måte kan få sendt bud til min søster om hva som er blitt gjort med mig. Der blir vel løslatt sonefanger før påske. En av dem må vel ha så meget hjerte at hun kunde gå hjem og si fra. Mor og min svigerinne har vært her idag, men de fikk ikke snakke med mig. Nei djevlene er vel redde for å vise mig fram slik som jeg ser ut. Jeg for min egen del ønsker heller ikke å se dem, for da gikk det vel galt igjen. Jeg hadde sikkert fått et sammenbrudd på nytt. - De snakket med dirken så de svømmer vel nå opp over ørene i løgn. Hun "hadde vel svært ondt av mig fordi jeg var så syk" tenker jeg. "Hvordan allt er foregått skal du få utførlig av mig senere når det letner litt mere i hodet mitt. (Hvis det gjør det da). Nå for øyeblikket er det som en kampestein, jeg føler mig så sløv. Når jeg lukker øynene synker jeg ned i mørket og det er besværlig å komme tilbake til "nuet" igjen når jeg åpner dem. Det er med stort besvær jeg kan klore dette sammen til dig. Det er et stort under at ikke forstanden er gått helt bort for mig på denne tiden. En gang til og jeg blir total sinnssyk eller jeg kreperer, tar livet av mig derborte ved å knuse hodet mot veggen. Derfor må dere som kan forsøke å hjelpe mig så mine får vite hva som foregår, så de kan gripe inn. Redslene som hendte i "patenten" skal du få vite siden. Jeg skal nå i korte trekke si hva som hendte her, og dette må bringes videre til min søster.

På fredag fikk jeg sammenbrudd. Det ble bedre, men jeg orket ikke høre en lyd. Lørdag var det fælt, men det ga sig da litt. Ble urolig ved halvsyvtiden, ba om sovemedisinene mine, men fikk dem ikke. Fikk istedet kjøft av nattevakten (fru Andresen). Da var det at det gikk rundt for mig (hun truet mig også). Jeg slo istykker to ruter med bare hendene. Visste ikke at jeg gjorde det, men så det etterpå. Da kom Feyling, torturisten og hele bundten. Jeg sa Feyling allt jeg mente om hende. Jeg har sikkert sagt mye fælt. Jeg husker det ikke så nøye. Men har jeg sagt allt jeg tenker om hende så har hun sikkert fått noe å fordøye. Men først etterpå var det at hun begynte å mishandle mig. Hun slet mig i håret, hun kløp mig over munnen med de fæle klørne sine, hun tok kvelertak på mig, dvs. hun satte knytteneven inn i strupen min for at jeg ikke skulde skrike. Jeg holdt på å kveles. Hun vilde kneble mig med et håndkle, men hun klarte det ikke. Imens satte en 4-5 kvinnemennesker og Mannfolk (?) oppå mig og holdt hender og bein. Da de skulde kaste mig i Patenten rev jeg mig løs og holdt mig fast i senga,

De reiv og sløit i mig for å få tar. Da tok Feyling tak bak i håret og reiv allt hun naktet, tror jeg, for det kjentes som hun sløit av mig hele hodet. Hun og de andre klarte da på denne måten å få mig fram av senga. Det er en fin måte hun bruker - tenk å dra et dykt menneske fram av senga etter håret! På veien dit bort holdt de på å kvæle mig, for de holdt mig både for nese og munn så de ikke fikk puste. Det var vel for at de andre i ikke skide få høre hvordan det foregikk. Hvis= som foregikk derborte skal du få vite når jeg er klarere i hodet, nu klarer jeg ikke mere. Någon da forestår dette, det er kanskje litt i surr, men får håpe at jeg kan gjøre det bedre og mere utførlig senere.

Det er så rart. Denne gangen husker jeg allt. Men det føles som det er en evighet siden. Siest husket jeg så lite av det som foregikk. Det satt også over mig som igjenvler og truet mig på alle måter, med åkevergevulen og at jeg ikke skulde kunne levende ut av fangslet dere, og det verste av allt, at jeg bare skapte mig. Det er det frykteligste noen kan si under noe slikt. Det var ikke bare ett holvete, det var mange tusen, det kan ingen ane som ikke selv har opplevet det samme. Det er et under at vettet enda er noeallene i orden, og at jeg i det hele tatt er blitt bedre. Denne gangen gikk det bra (kanske) en gang til, og det er slutt. Dette jeg nå har opplevet har nokk satt merker for hele livet, og det vil aldrig mere bli leget. Nei, nå triller jeg snart on. Ha det bra og hils alle de andre fra mig.

Send bud hjem!

2. brev. (dato mangler)

Takk for livstegn. Det er litt bedre oppi hjerneakista mi på en måte, men på den annen side så er det så rart. Jeg kan ikke forklare det selv. Det er som om noe blir borte i mig, noe som er slukket, noe som levde før, og som jeg visste var der men som nu ikke er der mere. Jeg tror jeg blir rar. Jeg har mistet lysten til allt. Jeg orker ikke noe mere med kursens mine &). Jeg orker ikke å spise. Det er mig en reisel å tenke på at noen ser på mig. Jeg vil helst ligge å la mig synke ned i mørket, det er det beste. Da lærer jeg bare så fjernt steinene til disse igjenvlene. Når jeg er oppe og holder øynene åpne, så kan jeg ikke få tankene bort fra det jeg har gjennomgått, selv om det synes som det er en evighet siden. Allt er kaos. Rett som det er ser jeg ting for mig (i tanke) som hendte i barndommen min, så er jeg langt oppe i Finland

Finland den tiden jeg var der, så er det dette redselsfulle, så er det noe annet igjen. Så sier en stemme inni mig: du er gal og så masse, masse annet. Allt surrer helt rundt. A du vet ikke hvor fryktelig det er. men borte i latenten var det meget verre. Der er en vifte som en hører surre rundt. Jeg følte som jeg gikk rundt med viften . og allt det føle inni mig rev og slet til alle kanter. Dagene var som en evighet. Og så var jeg så redd for at ~~xxxxxxx~~ ^{Feyling} skulde komme og begynne med mig igjen, men hun kom Gudskjelov ikke , hun hadde gjort sitt arbejde grundig første kvallen.

Før jeg forteller dig om latenten, skal jeg fortelle hvor ~~den~~ allt kon. Det er barn som ga mig nålestøtet (gi djevelen åt hende med nål og når, snarest mulig) . For en tid siden fikk jeg noen engelske magasiner fra min bror. Barn bestente da uten videre og uten mitt vitende at biblioteket skulde ha dem. Jeg skulde først få lese ett hver 14de dag. Jeg ble så rasende at jeg så syner, og ba dem returnere heftene. Det som gjorde mig så sint var at barn var så freidig og frekk at hun uten videre tillot sig å gi bort det som var min private eiendom. - Så fikk jeg et brev fra en god ven av mig som er på Akebergsgveien, med svarbrev inni. Jeg skrev da, og leverte dette, og trodde at det ble sendt. Fredag 21de fikk jeg beskjed fra barn at jeg ikke fikk sende brevet, for det var kommet en bestemmelse om at man ikke fikk skrive til andre fanger osv. Da var det jeg fikk sammenbrudd. Jeg hadde hver dag gått og tatt mig sammen på tross av alle "nålestikk". Da fikk jeg denne beskjeden, som på den ene siden viste hennes djevleskap, og på den andre siden viste mig klart at nable de siste båndene revet brutalt over til en gammel kjær ven. Da var det allt det som jeg hver dag i lang tid hadde trykket tilbake sammen med dette siste reiste sig som en fryktelig bølge som slo ned over mig, og da gikk jeg sammen, da kunne jeg ikke mere. Dette var på fredag. Grunnen til det føle lørdagskvellen var at søster Marie ikke vilde levere ti sove- ~~xxxxxxx~~ medisinere da jeg begynte å bli urolig igjen, og at nattevakten, den infame djevelen, kom inn og prøvte kjeft og truet mig, for da seilte det hele rundt. ---- Jeg er så redd at jeg engang kommer til å slå noen infjel under et slikt anfall, men hvis de enter mig opp. Jeg vet nesten ikke hva jeg gjør da. Så bli slengt på en halvmadrass med et hortedekken og to ulltepper. Der var noen andre sengkler, men de nappet Feyling bort, med den bemerkning , at det var for godt til mig. Hitteselig oppdaget hun at det var en stråpute under hodet mitt, men simpelthen

De satt oppå mig og holdt bein og hender. Feyling og Skjevesland satt over mig som djevler og truet mig. Jeg sa selvfølgelig hva jeg mente om dem. "De skal bare passe Dem, hvert ord skal bli skrevet opp" sa de Skjevesland. Feyling sa at jeg ikke var syk, jeg skulle passe mig, oppførte jeg mig ikke anderledes skulde jeg aldrig komme ut av fengselet mere. "Jeg skulde bli sendt i enesell på Akerbergveien - - du kan tro at da de satt slik over mig så de ut som djevler med lange klør, ferdig til å hogge inn i mig. Det var grusomt. Så kom Feyling med en kopp og vilde holde noe i mig. Jeg ble redd og vridde mig vek. Han tok et tak i nesen min og klør til, for på den måten å få mig til å åpne munnen, men jeg bit tennene sammen og allt rannt utenfor. Da hun sa det, var hun koppen og skjærer frem og tilbake over leppene og tennene mine. Hun la all sin kraft i det for det var følt hun skar opp hele underleppen min innvendig. Jeg var meget heven etter behandlingen. Så mente hun en ny forsyning i koppen, nu skulde hun nokk få det i mig. Jeg spurte hva det var men det... rasket jo ikke mig. Jeg hadde bare å drikke. Jeg spurte om det var sovemedisin, for da vilde jeg drikke det. Men hun sto som en djevel over mig, og vilde ikke si hva de var. Og jeg var redd for at munnen min skulle få samme medfart igjen. Da var det en i flokken som sa: "det er sovemedisin, ta det." Da sa jeg at jeg skulde drikke det, men allikevel tok hun et fryktelig tak i nesen min da hun ga mig det. Hun må var en større satan enn vi noensinne har ant. Man kan aldrig være trygg for hva hun kan gjøre med en når der ingen vidner er tilstede. Så fjernet da djevelen sig. Men da tok redslen for inneestengtheten og ensomheten mig, jeg fikk nesten ikke luft. At jeg ikke ble vanvittig er et under . Jeg opplevet på nytt og pånytt det jeg hadde gjennomgått. Det var som tankene kom som djevler ut av alle kroker, det presset mig sammen til jeg svevet rundt på de ne viften. Det var uutholdelig. Vet du hva jeg i min fortvilelse måtte gjøre? Jo, jeg slo hodet mitt i veggen for å bli bevisstløs for på den stunden å slippe de fryktelige piner, men det var som allt det vonde fulgte mig som et brus inne i mørket, og vilde dra mig tilbake. Det kan ikke forklares i ord det jeg gjennomgikk derborte. En gang til klarer jeg det ikke. Den første natten lå jeg våken, hele søndagen, neste natt (jeg fikk ingenting å sove på) mandag morgen kom søster Jørg, var blid og vennlig. Fru H.(?) også. De vraket mig, jeg fikk en stor dosis sovemed sin av O. for å sove med en gang. Om kvellen ga hun mig også, så jeg skulde få sove om natten. Hun var meget snild mot mig derborte, såvidt jeg vet er hun på min side

men du vet, de t ø r så lite, som jo også er forståelig.

Tirsdagen kom "legen". Hun hadde fått servert at jeg ikke hadde fått skrevet og mottatt de brevene jeg vilde, så var jeg blitt rasende og slått istykker en rute. Det var like som det, allt dreiet sig om. Hun kom og sa at det ikke gikk an å oppføre sig slik. Jeg hadde slått istykker vinduer og brukt grov munn. Jeg prøvet da på beste måte å forklare hvordan det var, men du vet jo at vi aldrig blir trodd. Jeg forsøkte å si hende allt som plaget mig, som dannet konflikten i sinnet mitt, alle tankene. Jeg nevnte ufriheten og tvangen tok så fryktelig på, at jeg kunde ikke hjelpe for det. Da svarte hun: "Så .. men da skal De bare tenke over hvorfor De kom hit." Dermed var saken avgjort. Det er en lege! Hun lar løgn og politikk gå foran når hun skal behandle syke, istede for å forske ut patientens sjeleliv og finne ut hva som klikker. For hende er vi ikke patienter og syke mennesker, vi er fanger og politiske motstandere. Jeg ba hende ta mig derfra, for jeg holdt på å bli helt gal, men hun lot mig allikevelli ligge der til fredag. X

x)

Nå vil jeg bemerke at hun hele tiden snakket i en venlig tone, men hva hjelper det når gjerningene er det motsatte? Hun var med på udåden da de kastet mig i Patenten. Hun hadde gitt tillatelsen. Så begynte da søster Marie å komme bort til mig. Hun var fæl. Hun bråket og skramlet med allt mulig. Jeg hadde inntrykk av at det var om å gjøre å lage mest mulig leven. (Søster O. og de andre som dit var mere stille.) Hun hadde nokk drålig samvittighet for hun åpnet klaffen (idøren) og så sig godt om før hun torte gå inn. Hun vilde tvinge mig til å stå opp og vaske mig. Å hun var fæl! Jeg orket jo ikke å spise (det er jo noe som er rimelig) men hun skulde tvinge på mig mat, jeg klarte det jo ikke, så truet hun mig med Åkebergveien. Jeg fikk da ikke sovemedisin av hende fordi jeg ikke vilde spise. Jeg drakk noe melk, det var allt jeg orket. Hun kom da senere ut på kvellen. Hun åpnet luken. Hun freste da ut av sig: "Så De har ikke spist. Det er streng ordre fra dr. Rasmussen at hvis De ikke spiser blir De sendt til Åkebergveien. og så får De heller ingen sovemedisin." Dermed smallt luke igjen med et brak, som gikk ~~ig~~ gjennom hele kroppen min. Du skjønner hver lyd gjorde vondt. Så hadde jeg da en lang natt igjen. Da var det som en barmhjertig hånd tok bort noe av det fryktelige som var over mig, og jeg kjendte at det ble lettere.

(her er noe fallt ut...) ~~xxx~~ søster O. kom ut på kvellen (hun hadde vært fri de andre dagene) og ga mig sovemedisin, og da var jeg bedre. - Neste dag flyttet de mig så på cellen igjen. Det var

følt med det samme de sa at jeg skulde være alene, men det er ganske bra. Når, eller hvis jeg blir bedre, og får lyst til å snakke med noen går det jo ikke an å sperre meg inne alene. Nå er det bra, jeg orker så lite å se folk eller snakke. Den første dagen jeg var her, altså fredag, var jeg følt sulten, da spiste jeg meget og maten smakte, men siden har jeg ingen matlyst mere. Det var som jeg plutselig blusset opp, og så sluknet igjen. Jeg snakker litt med... når er her. Jeg orker jo ikke å gå ut. Jeg har fortalt...X allt, slik som dig. De første dagene jeg var derborte (i Patenten) sa jeg nokk at Keyling hadde mishandlet meg men siden sa jeg ikke noe og her har jeg ikke sagt noe. ~~Du skal heller ikke si noe om jeg har fortalt dig, du skal heller ikke si noe om jeg har skrevet til dig~~

Jeg var blå og gul over hele kroppen. Jeg viste RR skulderen min som var helt mørkeblå. Det så Flater også på. Når T. kommer skal de beistene få svi, for denne gangen har de tatt vann over hode. ~~Bare~~ Bare det ikke hender meg noe til da, så de har drept meg eller gjort meg helt galt innen den tid. Jeg er også så redd at noe skal hende ham. Jeg drømte så stygt i natt. Han var fallt ned og holdt på å dø. Nå kommer angsten for at noe skal hende ham til å plage meg. Det vilde være frykt lig på alle måter å miste ham, ikke bare for meg. Det er bra det er sendt bud, bare hun bringer det, det er ikke alle en kan stole på...ja fru Y./har tatt sig nær av dette. Hun hadde ikke orket å se meg derborte, derfor kom hun ikke til meg. Frk. Y. x) fortalte meg (hun var nemlig å besøkte meg et par ganger.. hun var meget snild) - at da hun i bussen til byen fortalte fru Y. om meg, begynte hun å gråte. Hun gråt hele veien til de gikk av bussen, så folk la merke til det. Ja jeg ar nokk de fleste vokterskers sympati, det har jeg merket. ..

Trist at vi ikke får noe godt til påske^{xx)}. En kake har jeg lyst på. Lurer på hvilken skrøne dirken (direktøren) har slått i mor og svigerinnen min ang. pakken. Jeg tenker mutter er gærn. Jeg er så syk at de ikke kan få lov å snakke med meg, men å gi meg noe godt, det får de heller ikke lov til. Jeg tror de synes det rimer dårlig sammen med humanismen. At jeg ble satt alene, det tviler jeg på er for min skyld. Det er nokk for at det ikke skal være vidner neste gang.

x) voktersker

xx) I 1947 fikk fangene ta imot pakke en gang, til jul.

6.4.47

... Gud gi at noe kunde hende som kunde redde mig fra den sikre undergang, som er fortsettelsen av dette helvete. Men da må det komme snart, for det går ikke stort lenger. Timene er en evighet som snegler sig avsted. Jeg blir ofte så rastløs at jeg ikke-ved hvor jeg skal gjøre av mig. Å, det er fælt. Særlig igår etter middag, da trodde jeg at jeg skulde bryte sammen igjen. Det er så godt at det føles litt lettere nå. Men det er vel bare et lite pust. Ble også skuffet med post igår. Det vil si, jeg fikk, men ikke det jeg håpet, som jeg vet er kommet. Jeg fikk et eldgammelt brev fra mor. Hadde jo håpet å få påskebrev fra hende. Hun har nokk skrevet etter at hun fikk høre at jeg er syk. Så fikk jeg påskekort fra farå hvor han sier at han håper at jeg har fått meget godt (!) Ellers fikk jeg påskekort fra min søter og svigerinne, så et brev fra F.. Han nevnte noe som er farlig for mig å høre, da det skurrer alltfør meget i mine ører etter min siste opplevelse. Han nevnte Seips bok og at " den 62 årige mannen var blitt slått fire ganger i ansiktet og hadde fått to stokkeslag. Forferdelig. Jamen er det litt å betale for V. - og meget er fortjent, selv for dem som ikke direkte har vært med på slikt, men på en eller annen måte har støttet opp om råskapen. " Han ante vel lite at han samtidig som han avsa denne "dommen" over andre, dømte han sig selv. Men vær du trygg, jeg tror å kjenne ham så godt, at han ikke endrer synspunkt, men dømmer med samme dom sine "egne", når han får sannheten å vite. Han blir ikke bare rasende, men han vil føle sig skuffet og bedratt. Og det siste svir kanskje mest i hans stolthet. Det blir huskestue, så dere må alle være på post og bekrefte allt dere vet som de har gjort mot mig. Når jeg leste det han skrev holdt jeg på å skrike rett ut. Det gjorde en fryktelig virkning på mig, du kan ikke ane det. Hva har jeg ikke måttet gjennomgå, og jeg var , og er syk. Jeg tror mitt tilfelle var verre enn Seips, selv om jeg ikke er 62 år. Slik sykdom er verre enn allt annet. Nå er det farlig å snakke til mig om all den mishandling de forteller om. Det kan få fæle følger. Men stakkars F..h an vet jo ikke hvordan det er med mig. Tilslutt sier han at jeg skal bare være rolig, allt skal snart bli bra. Ja, det er lett å si at en skal være rolig. Det er verre å være det når en allerede er blitt ødelagt.. Bare ikke noe hender imens, for da tar de den siste rest av mig. Jeg er så redd for det. Jeg ser fæl ut nu. Du har ennda ikke sett mig på nært hold. Du hadde rygget bakut. Jeg har noen hektiske

røde pletter i ansiktet, som kommer og går. De ser så fæle ut og er også meget ubehagelige, de brenner og gjør vondt. Det er også disig for øynene mine, så jeg ser ut som en søvngjenger. Fy så stygg jeg ser ut, Ryggen er så skarp så jeg må passe mig når jeg skal lene mig mot noe, så det ikke blir alltfør hard kollisjon. Du sier jeg skal prøve med kursene ~~gixxx~~ igjen. A nei, det går nok ikke med det første. Jeg klarer nesten ikke å tenke på det en gang, desverre. Det er så alltfør meget oppe i hjernen min, alltfør meget kaos. Daforstår nokk ikke fullt ut hvordan det er inni mig nå. Det er noe som er blitt borte. Det var bra du sa at jeg ikke er gærn. Du skjønner, noen gang tror jeg det selv, fordi allt er så rart, men andre ganger igjen er det bedre. Men det vet jeg at det tar tid før jeg blir noenlunde bra etter dette. Og hender det engang til mister jeg forstanden totalt, jeg krøperer.

Nei, når er du vel lei av å høre om mine sørger men det letter å få snakke, eller skrive litt om det. Jeg leser ikke avisen lenger så jeg er helt uvitende om allt som foregår ute. Jeg orker ikke å lese den, har mistet lysten til det også. Ha det bra, la mig høre fra dig, håper jeg snart får ta imot besøk igjen. Dette er tre timers arbeide, så gikk da de timene også.

13 april 1947

::: Vil sende dig noen linjer idag (søndag). Det er ikke lenger så bra mere med mig. De begynte igår formiddag igjen, jeg holdt på å skrike rett ut. Det var noen som løp frem og tilbake på cellen sin for å mosjonere. Det lød så monotont at jeg holdt på å bli gal. Allt som lyder monotont kan få mig til å føy på veggen. I t er fryktelig å høre på. Jeg hadde merket litt før dette at jeg begynte å bli så trett i hodet. Det er som det strømmer på fra alle kanter. Jeg fikk da brom og allt mulig for å bli bedre. Men så kom presten. Jeg fikk påskebrevet fra min søster og bror i Nordland og så et brev fra en onkel av mig i Amerika. Fra mor og de andre i Oslo fikk jeg ingenting. Du forstår jo at det er med hensikt at posten fra disse blir holdt tilbake. Det er jo klart at de har skrevet til mig, siden de fikk vite at jeg er syk, og nå er det jo så lenge siden. Nei, jeg skal ikke vite hva mor og de andre mener og gjør med dette, det er saken. De kommer ikke og besøker mig - tegn på at de ikke får tilfælse.

De skal også holde uvitende om hvordan jeg har det. Slike beist. Nå klarer jeg snart ikke mere. Jeg føler det som jeg er bastet og bunnet og kjørt opp i en krok. Jeg er helt vergeløs. Bryter jeg sammen igjen kjører de mig bort i Patenten og da er jeg ferdig.

21 aug. 1947. (Sendt fra Rikshospitalet).

Her har de undersøkt mig på alle bøyer og kanter, men finner ikke noen organisk lidelse, allt satmer fra nervene. Men legene her kommer til det resultat at nervene er helt nedbrutt. En lege uttalte til min bror at det er helt uforsvarlig å sende mig tilbake til Bredtvedt. Ja, gjør de det er jeg ferdig, jeg orker ikke det fryktelige presset mere. Her er det heller ikke så helt bra, jeg merker hvem jeg er, og det trykker jo fælt, men det er jo ikke som deroppe. Ingen får mig levende dit opp, slik jeg er, for da mister jeg helt forstanden. Jeg er så nervøs nu at selv ikke duvilde kjenne mig igjen tror jeg, dersom du så mig i det riktige hjørnet.

Igår var en grusom dag. Nå idag er jeg ikke stort likere, jeg er så rastløs at jeg holder på å stryke med. Jeg har mest lyst til å skrike høyt. Jeg finner på allt mulig for å avlede. Å - du aner ikke hvor følt det er. Jeg synes jeg har 1000 par øyne på meg hva jeg gjør. Patientene er nokk varslet om hvilket f ø l t m e n n e s k e jeg er. Vi er 5 på denne salen. Han ved siden av meg er grei. Men den ene passer alltid på å snakke om hvor føle ~~lyskernekernarx~~ "tyskarn" var (hun er kavtrønder, en riktig fantekjerringtype). Sykesøstrene er også isfront på et par nær, og da kan du selv tenke deg hvordan det føles for meg, slik som jeg er nu. Det gjør meg enda dårligere. Men allt er bedre enn på Bredtvedt . Det

er jo rene helvete på jorden. Ja det finnes mange djevler til her på jorden.

Vi har gjort min bror urett, han arbeider som en liten djævel for mig. Han har fått hjelp av en i den engelske regjering. Han arbeider også for å få mig direkte herfra på nerveklinikk. Han er fullt oppmerksom på hvordan det er på Bredtvedt, jeg tror han hater både "hun" (frk Feyling) og legen, kanskje ~~håda~~ mere enn noen av oss, fordi de har gjort mig slik. For han er fullt klar over at det er "hun" som har skylden. Han tror nå allt som jeg har fortalt min svigerinne også. Godt at jeg er kommet til forståelse med de to. De besøker mig hver dag, min søster også. Jeg får meget godt, men appetitten er jo så som så. Det er deilig å få snakke uten en glupende vakthund over sig. Hvordan har du det...? På Bredtvedt er det som vanlig, der er helvete med satan og hans engler, det finnes ikke maken på jord....

Uten varsel ble fangen etter kort tid ført tilbake til Bredtveidt igjen. Omsider lyktes det for familien å få hende ut igjen, og denne gangen til Psykiatriske klinikk, 17 nov. 1947.

Brev fra Psykiatrisk Klinikk, Vinderen 6.12.1947

.... Jeg er nu på Vinderen. Kom hit den 17/11. Jeg har det bra Alle ^{svært} er/snilde mot mig, særlig dr. ~~xxxx~~ G. Johnson. Han er så menneskelig og venlig og det gjør mig så godt. Som du vet er jeg ikke blitt overøst med for meget av det slaget. Nei Gud bevares, Begriper ikke hvordan jeg har klart å holde ut den tiden. Det er mig en gåte, når jeg ser hvordan et menneske med min sykdom skal ha det og skal bli behandlet. Har jeg bare sovet og drømt eller er det virkelig virkelighet? Jeg vet snart ikke mere selv. Veiet 39 kilo (normalt 65) da jeg "anløp" her. Du kan tro jeg så gjild ut, men nu har jeg lagt på mig endel. Jeg er blitt bedre, har bedre matlyst og kaster ikke opp så meget nu som da jeg kom, da fosset allt jeg spiste og drakk ut av munnen min igjen. Jeg har så appetitt på kaker, og jeg får da også endel når jeg har besøk. Det er likesom kaker jeg har mest lyst på av mat, ~~xxx~~ familien min går sikkert bankerot tilslutt hvis ikke denne kake-lysten gir sig, men Gud så godt det er å få noe godt å spise etter den grisematen jeg er vant til - nå ja du kjenner den jo... Min sykdom er helbredelig, men langvarig sa legen på Rikshospitalet

o
g de s.

og de sa også at jeg kom til å bli her til jeg var frisk. En lege, sa også ~~har~~ at jeg behøvde ikke å gå i redsel for at de skal hente mig tilbake til Bredtvedt, for det kom ikke på tale æd det første. Jeg skulde bare slå mig til ro. Ja, den som kunde tro! Men jeg er så ofte blitt skuffet at nu tror jeg ikke mere på noe. Jeg har avhentelsen fra Rikshospitalet i "kjær" erindring. Min søster var såvidt ute av døra da de kom og tok mig den siste gangen. Det var grufullt. På Bredtvedt ble jeg i den fryktelige tilstand kastet inn på en enecelle, og fikk ikke lov å see eller tale med et menneske. ~~Fru Wohlers og frk Robertsen~~ ~~x) og diverse av mine venner~~ x) og diverse av mine venner der ble forbutt å besøke mig. Jeg satt hoss frk Ruud på B 4.

Da to dager var gått ble min kusine flyttet inn til mig, men da var det vel sent. Jeg var nærmest som et dyr resten av tiden. Min kusine kjendte mig ikke igjen. Du vet ikke hvor jeg led i de to måneder jeg mellomlandet der. Jeg får bare lov til å ta imot besøk av min familie, søstrene sier at legen har sagt det, p.g.a. min helbred, men jeg lurar nå om ikke Bredtvedt har en finger med i spillet? Men det er jo ikke noe å gjøre ved det.

15.12.47

..... Jeg har det framleis ganske. De siste dagene har jeg dog ikke vært bra. Det var på nippet at jeg ikke brøt sammen igår, så noen store framskritt er det ikke ~~xxx~~ enda, det svinger så, noen dager er det bra, andre dager ille... har gått litt ned i vekt igjen, kaster så ille opp igjen. Jeg gleder mig til julen her. Det skal bli godt å få oppleve en ordentlig jul igjen. Skal skrive mere siden, nu orker jeg ikke mere, det tarvså på og jeg har så hodepine,

2.1.1948

Her har det vært koselig i julen. Det var gjort på best måten for oss. Jeg deltok i julefesten på juleaften. Jeg er jo oppe om ~~dag~~ dagen. Det var rart å oppleve en ordentlig jul etter det lange mareridtet. Men det var så sårt. Jeg holdt på å dette sammen, men da reddet dr. G. Johnson mig. Han hadde hele tiden holdt øye med mig, ble det mig etterpå fortalt. Og da han så at jeg var "på randen", kom han bort og tok mig ved hånden og dro mig med sig rundt juletreet, og det reddet mig fra sammenbruddet. Han er meget snild mot mig. Det har han vært fra første dag. ... Jeg har bare ett ønske, å slippe bort fra allt, få f r e d.

Vinderen 8.1.48

... ja, her går det i etapper, det skal være visst. For øyeblikket er det ikke så bra. Jeg kaster kolossalt opp, men går hverken opp eller ned i vekt den siste tiden. At jeg ikke tar av kommer vel av alle de søte sakene jeg spiser og som familien har med til mig. Hadde det ikke vært for det, hadde det nok gått nedover som en rutsjebane. Jeg er tung i hodet og mister hukommelsen, og i sinnet er det like mørkt og tungt. Gud vet hvordan dette ender. Jeg er så redd for at de skal sende mig tilbake til helvetet, så jeg tror at jeg kreperer snart. Har mistet søvnen nu igjen, grubler natt og dag. Tror jeg blir gal snart, dersom jeg ikke allt er blitt det. Holder ikke ut denne redslen lenger. Jeg kan jo ikke bli frisk så lenge dette Damoklessverdet henger over mig, dag og natt. --- Jeg har lagt på mig i vekt, men er mørk og ble under øynene som en dødning. Jeg er ikke akkurat noe vakker. A nei du, F. vil nokk ikke sære "den gode frøken Parm og Feyling." Det er nokk mig som er synderen, det er jeg som har oppført mig ukorrekt.

~~På xxxxxxxx datt xx Bredtvedt har gitt mig ka xxx~~
~~minne xxx for en lidelse xxx bønnadning xxx for mig~~
~~På xxxxxxxx datt xx Bredtvedt har gitt mig xxx~~
~~xxx xxx xxx xxx for~~ Den dårlige attest Bredtvedt har gitt mig gjør også allting vanskeligere for mig.....

Vedlagt dette brev var en liten avreven papirlapp av følgende skrevet i all hast:
 innhold/ Nu er noe igjære. Er redd for at jeg skal returneres. Det ble byttet rent på sengene idag, men min ble gått forbi Da jeg spurte om det ikke skulde byttes på min også ble det svart nei , for jeg skulde flytte idag eller imorgen. Jeg spurte da hvorhen, men det visste hun ikke . Kjære dig, jeg orker ikke, jeg er jo ikke noe bedre. Jeg klarer ikke spise mere. Hele matlysten er borte. Jeg tror jeg blir gal. Jeg kan ikke til helvete igjen. Da er jo allt nytteløst at jeg har vært her denne korte tiden. ..Blir jeg returnert sender de mig like i døden. det er sikkert, jeg orker ikke den lidelsen en gang til. Jeg må vel snart ha lidd nokk, så syk som jeg er... "

Samme dag ble fangen sendt tilbake til Bredtvedt.

I Patenten for 2nen gang.

Etter å ha vært i Patenten i nesten en uke (fra fredag til lørdag) før påske 1947) ble fangen etterhvert helt avkreftet og apatisk. Inntil da hadde hun være en meget flittig og interessert elev i to av Korrespondanseskolens kurser, stenografi og engelsk, - det var det eneste som inntil da hadde holdt hende oppe. Men etter denne "kur" orket hun ikke å lese eller skrive mere, jeg tror ikke hun har lest en avis siden dengang, heller ikke rørt kursene sine. Bare ligger eller sitter og stirrer frem for sig, uten kraft til å kugne foreta sig noe. - Mot all formodning kviknet hun til lite grann noen uker senere, det vil si hun fikk en uovervinnelig trang til å komme ut av cellen, og en dag ba hun gangvakten om å få lov til å komme ut i den store luftegården sammen med de andre. Hvilket hun hadde full rett til. Hun var dømt til 20 års tvangsarb. men hadde anket. I anketiden luftet tvangsarbeiderne sammen med varetektsfangene. V.S. hadde på det tidspunkt ikke været ute av cellen på mange måneder, og var også alene på cellen. Som Tvangsarbeider skulde hun, like etter dommen, ha full rett til å komme ut å lufte sammen med de andre fangene, men var holdt isolert i månedsvis; tilslutt hadde hun fått tillatelse til å lufte sammen med Maggi Andersen i den store luftegården; inntil da hadde hun, stikke i strid med alle bestemmelser, måttet lufte i båsene, men det orket hun ikke. Hun sat inne på cellen nesten hele vinteren 1946-47. - Hun spurte altså denne dag om å få lov å lufte med de andre i luftegården, fru Wohlers ringte ned til kontoret, fikk deretter beskjed fra direktøren "at hvis VS ønsket å lufte skulde hun heretter lufte alene i båsene." Dette ble for meget for fangen, og for 2nen gang, forsøkte hun å skjære over pulsåren (på begge armene), Da de truet med å kaste hende i Patenten pånytt, etter at hun hadde fått et sammenbrudd. Sykesøsteren ble tilkallt og armene forbundet. DERETTER BLE HUN SA IGJEN BARET UT I PATENTEN UNDER HJERTESKJÆRENDE SKRIK bare iført et silkenatlinnet. Jeg så det (og hørte det) selv. En time senere ble hun funnet i en blodpøl, hadde revet av forbindingene, og med neglene klort over pulsåren(e) eller årene. Legevaktbilen ble hentet (Akers Sykehus) i slik fart at de ikke fikk tid til å bære hende tilbake til en alm. celle, men måtte la sykebærerne bære hende ut av Patenten. Livet hang i en tråd, hun fikk blodoverføring, og som hun selv fortalte hadde de ikke en gang fått tid til å gjøre det på ordinær måte, jeg husker desverre ikke hvordan hun forklarte med, men det gjallt visstnok minutter om ikke sekunder.

Stemningen blant medfangene var så opprørt som den aldrig har vært - hele fengslet kokte av fortvilelse og avmakt. Men en trøst var det at hun da endelig var kommet ut av helvetet, ingen av oss hadde tenkt sig muligheten av at de vilde sende et slikt skjelett, og et slikt nervevrak tilbake til et fengsel hvor der ikke finnes så meget som en sykeseng. Tre dager senere rullet legevaktbilen pånytt inn gjennom porten og V. ble lagt inn igjen på sin gamle celle.

Da kom ut gikk hun straks til broren og skrepte nesten vettet av ham, med det resultat at han endelig satte alle kluter til og fikk utvirket at V. om høsten kom til Rikshospitalet. Ingen trodde da at hun skulde bli sendt tilbake. De vilde ikke kjende hende igjen, unaturlig store øyner som fornelig går ut av sine huler, brunflekken i huden, veiet litt over 40 kilo (normalt 65) - en dirrende nervebunt. Hun fikk erklæring for å være sinnsyk. på Rikshospitalet, etter hva hun selv fortalte.

mai 1947

D.v.s. hun var i alminnelig helt klar, fornuftig og normal, såvidt det var mulig å se, men hun fortalte selv at hun hadde visse perioder da allt var som i en tåke, og hun ikke visste hva som skjedde, men med god forpleining skulde de få hende frisk igjen, men det vilde ta et års tid.

Noen uker senere ble hun hentet inn igjen. Forskjellige kårter ble derefter mobilisert, og i midten av november lyktes det å få hende ut igjen, og denne gang på Psykiatriske, hvor hun ble behandlet av dr Gordon Johnsen. Han forsikret hende om at hun ikke skulde tilbake til B. så hun måtte slå sig tilro, og etterhvert begynte hun også å komme sig, ganske langsomt.

Lime over nyttår skulde jeg sende hende noen kaker, og ringte opp først, hun fikk da bare lov å ta inot besøk av nærmeste familie, - og fikk så beskjed AT HUN VAR SENDT TILBAKE. Og der er hun fremdeles.

B. kan ikke forlange en fange sendt tilbake, det er sykehuset som sender dem tilbake. Men jeg kan tenke mig at det foregår på den måten at dr. A.R. sier til vedkommende lege, de må ikke la hende så høytidelig, hun er trassig, umulig, og simulerer. Jeg vet at hun sier: det er merkelig med denne VS, når hun er ~~på~~ ute på sykehus er hun snild og medgjørilig, men så snart hun kommer tile oss er hun trassig og umulig. Og så tror man selvfølgelig l e g e n , og tar dette som et bevis på at fangen simulerer, mens det jo i virkeligheten er en naturlig reaksjon. Mn må jo bare forundre sig over at hun ikke blir helt tullete, bare ved synet av de djevlene deroppe; det er ikke sant at hun er trassig og "opstansig", men når nervene står slik på høykant at hun kan skrike bare ved en lyd, så er det SYKDOM og ikke trass. Hun forklarer det slik, at det begynner øverst i ryggraden, forplanter sig opover nakkevirlvlene til hodet, så ser hun rødt, og vet ikke hva hun gjør. Istedet for å å berolige hende, gi hende en sprøyte og la hende være i fred (etterpå er hun nemlig helt rolig og det står ikke lenge på) kaster de sig over hende, bakser med hende så hun er både gul og blå over hele kroppen etterpå.

Det er så HJERTERÅTT at det ikke er tilå å beskrive.

Vanskeligheten med det tilsendte er naturligvis at det er "illegalt" (dr Scharffenberg og prof Heinz har begge lest det) - saken er også forelagt for dr. Leikvam, som er helt forgremmet og sier "at det nytter ikke noen ting" - de kommer ingen vei lenger. Men hvis man kunde få Gordon Johnsen til å forstå at hun e r syk og ikke simulerer, hvilket er ufattelig for mig at han ikke kan se med et halvt øye, kunde han sikkert få utvirket at hun kom tilbake til Psykiatriske. Forklaringen på det hele kan etter min oppfatning ikke være annet enn at ~~den~~ legen ~~ønsker~~ ønsker å ta livet av hende for å kvitte sig med et farlig vitne. Men det er naturligvis farlig å si, men j e g er ikke i tvil om det. Jeg har nå prøvet alle utveier, og står helt fast. Snakket også med f.styret, men der er de også bearbeidet, selv om de på andre måter har vært meget forståelsesfulle og pålagt endel forandringer deroppe, men når en kommer til denne saken, er det som å slå hodet i en mur.

Jeg prøver nokk fremdeles på et par andre måter, men vet ikke om det fører fram. Men k a n De gjøre noe, så vilde det være storartet. Det er en fryktelig belastning, ikke bare for fangen selv, men for hendes medfanger og de av oss utenfor som virkelig kjenner saken. Med familien er det ikke lenger noe utkomme, det er allikevel mulig at jeg sender en gjenpart av brevene til hennes foreldre ~~også~~ de forstår hvor alvårlig det er, d e kan nemlig gjøre noe, nemlig å melde saken til politiet og forlange retslig forhør.

Jeg snakket med dr. Gordon Johnsen om dette påske 1948, men forlenges. Nu er fangen på sinnsufkearske. Dr. Stange. 11/5 1949